

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

uden at det offentlige — bortset fra en vis fordeling på hovedformål — direkte har blandet sig i, hvordan pengene er blevet brugt.

Man har haft den fulde tillid til idrættens argumenter for en sådan offentlig støtte — hvad enten de er gået på idrættens sundhedsbefordrende effekt både fysisk og psykisk, dens opdragende effekt, dens virkning som fritidsbeskæftigelse f. eks. ved løsningen af et socialt problem især i forbindelse med beskæftigelsen af unge i deres fritid, eller slet og ret det, at den repræsenterer en mulighed for mennesker til at være sammen med andre mennesker på tværs af alle skel. Det er naturligvis heller ikke kommet idrætten til skade, at dens indsats ud fra en samfundøkonomisk synsvinkel repræsenterer en væsentlig besparelse for det offentlige i kraft af den frivillige, ulønnede lederindsats, som idrætsudvalget skønner udgør en værdi omkring $\frac{3}{4}$ mia kr.

I første række er betænkningens forslag altså bestemt af behovet for økonomisk støtte. I dag modtager idrætten en offentlig støtte af størrelsesordenen $\frac{1}{2}$ mia kr., hvoraf staten gennem tipsloven og fritidsloven vel yder knap $\frac{1}{5}$ og kommunerne resten.

Fra regeringens side er der taget initiativ til at fremsætte et lovforslag til revision af tipsloven. Udgangspunktet for revisionen er — med visse modifikationer — betænkningens forslag. Lovforslaget vil betyde, at idrætten får 80 pct. af overskuddet, hvilket for regnskabsåret 1976-77 forventes at svare til et beløb af størrelsesordenen 64 mill. kr., medens idrættens tildeling på baggrund af regnskabsåret 1974-75 udgør 46 mill. kr.

Betænkningen indeholder også for fritidslovens område forslag til forbedring af de nugældende betingelser. Fritidsloven er som sagt først og fremmest rettet mod det lokale foreningsliv, og idrætsudvalgets forslag går ud på, at såvel tilskud til egne og lejede lokaler som tilskud til foreningernes aktiviteter forbedres. Udvalget peger endvidere på, at der bør gælde samme vilkår for samme slags aktivitet, uanset hvem der på lokalt plan er initiativtager. I øvrigt har fritidslovens bestemmelser om interessegrupper været besværlige for idrætten at arbejde med, fordi de ikke svarer til foreningsstrukturen.

Men forslaget til revision af fritidsloven er indtil videre stillet i bero på fortsatte overvejelser i forbindelse med bloktilskuddene.

Der er ikke i betænkningen ud over disse to lovkomplekser større samlede forslag til initiativer, som forventes iværksat af det offentlige. Betænkningens værdi ligger først og fremmest i, at der for første gang præsenteres en samlet dokumentation af idrættens forhold, og at der på baggrund heraf er fremsat en række velafbalancerede betragtninger.

Det må derfor være rimeligt, at jeg med udgangspunkt i betænkningens dokumentation skitserer den idrætspolitik, som er regeringens, og i denne forbindelse løbende refererer idrætsudvalgets tilkendegivelser.

Hvis man tager udgangspunkt i, at ca. 30 pct. af befolkningen er idrætsaktive, vil det altså omvendt sige, at omkring 70 pct. af befolkningen ikke dyrker idræt. Af betænkningen fremgår det, at det især er de helt unge, der er aktive, idet næppe mere end 30 pct. af samtlige organiserede idrætsudøvere er over 25 år.

Betænkningen opsummerer befolkningens idrætsvaner på følgende måde: for det første er en stor del af befolkningen fysisk inaktiv, for det andet dyrker mænd i større udstrækning end kvinder idræt, for det tredje er der et markant fald i idrætsdeltagelsen omkring det tidspunkt, hvor især forpligtelser over for familie indtræffer, for det fjerde er deltagelsen i idræt stigende med stigende indkomst og med stigende uddannelsesniveau.

Alene på baggrund af den værdi, det må tillægges, at befolkningen i det mekaniserede velfærdssamfund får regelmæssig motion til modvirkning af hjertelidelser og lidelser i muskler og led, må det betegnes som beklageligt, at så mange forholder sig passivt til idrætten, og det er naturligvis særlig beklageligt, at så mange af dem, der dyrker idræt i de unge år — og dermed rent faktisk har fået indarbejdet visse vaner — holder op, før de når de 30 år.

Det må være regeringens idrætspolitiske hovedopgave at overveje, hvordan de bestræbelser kan støttes, som sigter mod at gøre idræt til et uundværligt og inspirerende led i de fleste menneskers hverdag uanset den enkeltes alder og køn, sociale og fysiske baggrund og uanset den intensitet og